

Nyhetsredaktør: **Frode Hansen** fha@dagbladet.no
 Politisk redaktør: **Geir Ramnefjell** ger@dagbladet.no
 Kulturredaktør: **Sigrid Hvidsten** shv@dagbladet.no
 Magasinredaktør: **Karine Østtveit** kos@dagbladet.no

STATEN SUBSIDIERER LUKSUSFORBRUKET TIL DE RIKESTE I DETTE LANDET.

OLA BORTEN MOE, Sp-nestleder, vil kutte Tesla-støtten. (Dagens Næringsliv)

Forhåpentligvis er det endelig enighet om at det er de minste en må satse på i skolen, skriver **Aksel Braanen Sterri**.

En skal tidlig krøkes

**AKSEL
BRAANEN
STERRI**

ast@dagbladet.no

KOMMENTAREN

På Lakkegata skole i Oslo, et par steinkast unna Legevakta, presenterte statsminister Erna Solberg og kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen mandag en ny satsing på «tidlig innsats og kvalitet i skolen», i form av en stortingsmelding. Nå skal det satses på de yngste barna. «Stortingsmeldingen markerer starten på det neste store løftet i norsk skole», sa Erna Solberg til et klasserom fullt av pressefolk plassert på små barnestoler. Endelig har det gått opp for våre politikere at det er bedre å forebygge utenforskap i en tidlig alder enn å bøte på symptomene i ungdomsskolen. Det er seint, men godt.

SAMMENLIKNET MED andre land gjør ikke norske elever det spesielt dårlig. De fleste av oss lærer oss de nødvendige grunnleggende ferdighetene, og jeg tror det stemmer at norske elever ofte er mer kritisk tenkende og drøftende enn elever fra mange andre land. I tillegg lærer vi mye i løpet av arbeidslivet, som kan si noe om et arbeidsliv som legger til rette for læring på og utenfor jobben, men som også tyder på at mange går ut fra norsk skole med et godt grunnlag for å lære mer når skolelærdommen skal omsettes til lønnet arbeid. Likevel er det altså mye som ikke fungerer i norsk skole. 15 til 20 prosent av elevene går ut av grunnskolen med svært slett grunnlag for å lykkes i videre skoleløp og arbeidsliv. Mange kan ikke elementær norsk og matte, fundament for læring i andre fag. Dette reflekteres i at mange faller fra i videregående.

DET SISTE BLE forsøkt løst av den rødgrønne regjeringen ved å bruke over 700 millioner kroner på et prosjekt kalt Ny GIV, som i stor grad var rettet inn mot ungdomsskolen og videregående, med trolig liten effekt. Det var ikke spesielt overraskende. Problemene på videregående starter allerede i barnehagen, og forsterkes i løpet av skoleløpet. Innsatsen må derfor settes inn tidlig. Få vil derfor være uenig med målsettingen i regjeringens satsing. Med tanke på at det ikke er lenge siden Ny GIV ble iverksatt i 2010, er det verdt å merke seg den rørende enigheten om behovet for tidlig innsats. Det er fristende å kalle det et framskritt. Det viser at også politikere lærer, om enn treigt. Uenighetene vil handle om detaljene i forslagene og implementeringen av dem. Barnas møte med skolen skjer i det

konkrete, mens skolepolitikken ligger i det overordna.

IKKE OVERRASKENDE er svaret derfor å pålegge kommunene flere plikter. Skolene skal ha en plikt til å gi elever tilbud om intensiv opplæring på 1.- 4. trinn om de sliter, samt ha en plikt til å samarbeide med andre kommunale tjenester om å følge opp elever. Regjeringen vil også styrke spesialundervisningen. Det gis også penger til lokal skoleutvikling. I år gis 100 millioner kroner og målet er at det beløpet skal trappes opp til 500 millioner kroner årlig de neste åra. Nøkkelen ligger i at skolene får frihet til å velge løsninger som ikke krever mye byråkrati og som forhåpentligvis har støtte i forskning. F.eks. bruker vi i dag svært mye penger på spesialundervisning, som er et byråkratisk og dyrt system. En bedre løsning er å gjøre som Oslo-skolen, å bruke ekstra

lærerressurser på å ta ut elever som sliter ut til intensiv undervisning i en time om dagen i 6–8 uker med siktemål om å få dem opp på riktig nivå. Dette likner på måten de tenker i Finland, som i motsetning til Norge setter inn mest ressurser på spesialundervisning i de første trinnene. I Finland mottar 35 prosent av elevene spesialundervisning det første året, for så å reduseres til 15 prosent i 13-årsalderen. Det gir resultater.

DET LOVES I tillegg 50 millioner kroner til lokale forskningsprosjekter i skolen for å få mer kunnskapsbasert forskning i skolen. Det trengs. Men nytten av det forutsetter at forskerne kommer inn på et tidlig stadium i prosessen og får lov til å påvirke hvordan tiltakene implementeres, slik at effektene kan fastslås med en større grad av sikkerhet. Politikken må lære av medisinen og økonomifaget, og teste

tiltakene i en kontrollert situasjon, hvor noen klasser får tiltaket, mens andre er i kontrollgruppen.

REGJERINGENS FORSLAG om å bruke et utvalg av indikatorer for å sette en nedre grense for hvilken kvalitet vi kan tåle i norsk skole, har allerede møtt motbør fra Utdanningsforbundet. Men deler av kritikken ser ut til å være malplassert. Når du skal evaluere en skole er det vesentlig å kunne greie å isolere effekten skolen har på barnas læring. Det er svært vanskelig. Men det trenger en ikke finne ut når målet er å kartlegge hvilke skoler som sliter. De skolene som ikke når den nedre grensa skal få «støtte og oppfølging» og bli prioritert når søknader om videreutdanning av lærere behandles. Om hjelpen kommer som en genuin støtte, framfor som statlig overstyring, kan det være et nyttig virkemiddel for å løfte i bunnen. Det trengs.